

Las Perrerías de Mike 1

MIKECRACK

I L'ESTRELLA MALEÏDA

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

Las Perrerías de Mike 1

MIKECRACK

IL'ESTRELLA MÀLEIDA

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Perrerías de Mike 1. Mikecrack y la Estrella Maldita*

© Mikecrack, 2022

Edició i fixació del text: Pol López, Joaquín Bernal, Rodrigo Palacios, 2022

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2023

Disseny de coberta: Planeta Arte & Diseño

© Javier Jerez, per les il·lustració de coberta, el disseny de personatges i els esbossos, 2022

© Catalina Castillo, per la línia i el color, 2022

Disseny d'interiors: Pedro Viejo

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2023

ISBN: 978-84-1389-485-0

Dipòsit legal: B. 3.147-2023

Impress a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agrai'm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conflicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ÍNDEX

Capítol 1	6
Capítol 2	16
Capítol 3	26
Capítol 4	36
Capítol 5	48
Capítol 6	60
Capítol 7.....	74
Capítol 8	84
Capítol 9	94
Capítol 10	104
Capítol 11.....	114
Capítol 12	122
Capítol 13	130
Capítol 14	140
Capítol 15	150
Capítol 16	160
Capítol 17	170
Capítol 18	184

CAPÍTOL I

El sol va aparèixer a l'alba, brillant, entre les muntanyes del Regne Concòrdia. A poc a poc, els seus raigs van il·luminar els carrers de la petita i tranquil·la Ciudad Cubo. Molt a prop de la caseta del Mike i el Trollino, un gall es va aclarir la gola per anunciar el nou dia.

El Trolli encara dormia plàcidament al seu llit quan de cop i volta es va obrir la porta. A contrallum es podia intuir la silueta d'un gosset.

—Ja és de dia! Ja és de dia! —El Mike va irrompre a l'habitació com un tornado.

El gos groc va descórrer les cortines i va deixar passar la llum matinal.

—Ja hi tornem a ser... —va dir-se el Trolli parlant per a ell mateix mentre aclucava els ulls amb força a causa de la llum.

De la tauleta de nit va agafar els taps per a les orelles i amb el coixí es va cobrir el cap.

—Booon diaaaa, Trolli! —El Mike li va arrencar el coixí i va cridar tan fort que els taps li van saltar de les orelles.

—Ja n'hi ha prou, pesat! Són les sis del matí! —El Trollino es va tornar a tapar amb el coixí per protegir-se de la llum i el Mike va començar a saltar-hi a sobre.

—Avui és el millor dia de la història! —El Mike feia saltirons per tot el llit—. El cel és blau, els ocells canten, visc amb la millor persona del regne i... ens en anem d'excursió!

—Ah... L'excursió... —El Trollino va recordar amb desgana la promesa que li havia fet al gos el vespre anterior, però ja se n'estava penedint.

—Excursió! Excursió! Excursió! —El Mike saltava directament a sobre del cap del seu amo.

—Està bé... Però para d'una vegada, pesat! O no anirem enlloc!

El Trollino es va llevar, badallant i rasant-se la panxa!

—Vinga, no et quedis aquí palplantat... —el va apressar el Mike—. A esmorzar! Necessitem energia!

—A veure, el primer és el primer. Hem d'anar al lavabo.

—Al lavabo? —va respondre el Mike, desconcertat—. Per què?

—Com que per què? No és evident? —va dir el Trolli, que s'estava fent pipí.

—Ah, això... Ja ho faràs al carrer, com tothom!

El Mike va començar a arrossegar el seu amic fins que el va fer baixar a la cuina sense donar-li l'oportunitat de canviar l'aigua de les olives.

Com un remolí, el gos va obrir tots els calaixos buscant alguna cosa bona per ficar-se a la boca. Però només hi va trobar llegums i verdures avorrides en conserva que llençava a terra amb fàstic. Va obrir un armari i s'hi va ficar ben endins, fent caure al seu pas tot el que hi havia a l'interior.

—On són els Xoco-pops? —va demanar el Mike des de dins de l'armari.

—Els he amagat. No hi ha Xoco-pops fins que no et mengis el pinso boníssim i ric en fibra que vaig comprar fa un mes.

El Trolli li va mostrar amb orgull un sac enorme de cinquanta quilos.

—Un altre cop amb això? —El Mike va treure el cap.

—I surt d'aquí! Ho estàs deixant tot com una cort de porcs!

—Què dius? Aquí no hi ha cap porc, que no ho veus?

El Trolli el va treure de l'armari, el va fer seure a taula i li va servir un bol ple a vessar de pinso.

—El vols sol o amb llet? —li va demanar el Trolli mentre li mostrava l'ampolla.

—No el vull —va respondre el Mike, emmurriat.

—Avui no t'aixeques de taula fins que te l'acabis.

—Et penses que és bo? Doncs menja-te'l tu —va respondre, furios, el Mike.

—És per a gossos, jo soc una persona.

—Però jo vull Xoco-pops! Xoco-pops! Xoco-pops!

—Et sortiran grans i et posaràs ben gras amb tanta xocolata!

—M'és igual! No vull el teu pinso!

El Mike el va rebutjar apartant el bol del seu costat.

—És clar que el vols! —El Trolli, amb una mirada seductora, se li va acostar per xiuxiuejar-li a cau d'orella—: Mira, mira que saludable, mmm... —va murmurar fregant-se la panxa.

—Estàs de broma? Tot és saludable, Trolli. Mira. Hola, taula! Hola, finestra! Hola, cullera!

Però, en saludar la cullera, sense voler va donar-hi un cop i aquesta va catapultar el pinso, que va sortir disparat del bol. A mesura que avançava per l'aire, l'enuig del Trollino anava augmentant, i quan la massa viscosa va anar a parar a terra, ja li sortia fum de les orelles. En canvi, el Mike mirava la mar de tranquil la cullera i intentava processar el que acabava de succeir.

—Potser si... —va balbucejar el Mike, pensatiu, com si estigués fent càlculs mentals.

—Ni ho intentis! —el va advertir el Trolli en veure que el gos tornava a omplir la cullera per provar de llançar-ne el contingut encara més lluny.

—Acabo de fer un descobriment! —insistia el Mike.

—Para!

—Pel bé de la ciència!

I la càrrega de la cullera catapultada va tornar a sortir disparada i va volar directament fins a... la cara del Trollino. Si abans estava enfadat, ara estava fet una fúria.

—MIIIIKE! —El crit va ser tan fort que gairebé se li escapa una gota de pipí—. D'aquesta no te'n salves! No et moguis d'aquí i no toquis res! —va grunyar abans de sortir rabent cap al lavabo.

«L'oportunitat perfecta per a la prova definitiva!», va pensar el Mike quan el Trolli va sortir per la porta. Va agafar tant de pinso com va poder i va esculpir una gegantina bola deforme. Desafiant totes les lleis de la gravetat, la va col·locar a la cullera i va aconseguir que s'hi aguantés de pur miracle.

Va respirar fondo, va acumular forces i... PAM!, va clavar un bon cop al mànec. L'enorme bola de pinso va sortir disparada i va fregar la closca del Trolli, que en aquell precís moment tornava del lavabo. Va travessar la cuina, la sala d'estar i... PAF!, va acabar empastifant un bonic retrat a l'oli de la difunta esposa del Trollino, que estava penjat a la paret.

—Aaai, Roberta! —va exclamar el Trolli, que gairebé es desmaia en veure la destrossa.

El Trollino es va afanyar a despenjar el retrat per netejar-lo abans que la taca fos irreversible.

—Jo t'ajudo, jo t'ajudo —es va oferir el Mike, en adonar-se que aquesta vegada l'havia feta bona.

—Treu les teves brutes potes del meu quadre —va respondre el Trolli, enfadadíssim.

—Quines potes? Ho volia netejar a llepades. —I va llepar el seu amic.

—Aquest cop t'has passat, Mike. —El Trolli estava molt disgustat—. No estic per a bromes. Ho sento molt, però es cancel·la el passeig.

—Eh?! Però, què estàs dient? M'ho vas prometre!

—I tu vas prometre portar-te bé si anàvem d'excursió!

—Ja, però jo només soc un gosset que parla. Tu ets un adult responsable que paga factures i aquestes coses. Així que la culpa és teva —va argumentar el Mike, i va encreuar els braços molt seriós—. Ens en anem.

—No, no ens en anem enlloc.

—És clar que sí. No pots trencar la teva promesa així com així.

—Ni tu espatllar les meves coses!

—Ha sigut un dany col·lateral, pel bé de la ciència! —va respondre el Mike.

—Mira, millor que callis. Jo em quedo aquí a netejar el retrat i tu, en silenci, a reflexionar sobre la que has muntat.

—Doncs és clar que me'n vaig a reflexionar. Reflexionaré tant que et penediràs d'haver-m'ho demanat.

—Doncs a veure si és veritat! —va concloure el Trolli la conversa. El Mike es va estirar a terra i es va posar a fer flexions.

—Reflexió u! Reflexió dos! REFLEXIÓ TRES! —El Mike se sufocava cada cop més amb cada nova flexió.

—Que no saps què vol dir «reflexionar»???

—Doncs és clar que ho sé. REFLEXIÓ QUATRE... REFLEX...

—Que te'n vagis a un racó a pensar en el que has fet, pesat! —va ordenar el Trolli, fet una fera.

—No hi ha qui t'entengui! —li va retreure el Mike—. Millor que me'n vagi a seure allà fins que t'aclareixis...

Amb el Mike callat en un racó, el Trollino finalment es va posar a restaurar el quadre i, amb unes pinces, va començar a treure els trossets de pinso que hi havien quedat incrustats. Com si fossin bales, cada cop que n'extreia un tros, el deixava en un recipient de metall.

—Aaaai, Roberta... Què faig malament amb el Mike? Tant de bo fossis amb mi... Però és que és tan... tan...

Va deixar de netejar el quadre durant un moment i va espiar el seu amic. El Mike seguia en silenci, observant l'exterior a través de la finestra mentre es rascava el morro.

I si l'esbroncada havia funcionat?, es va preguntar el Trollino. Portava gairebé deu minuts sense fer cap malifeta. Però els seus dubtes es van dissipar en un segon.

—Eh! Què és això? Un intrús assalta casa meva! —El Mike va sortir com un llamp al jardí.

—El carter no és un intrús! —es va alarmar el Trolli.

Com cada matí, el treballador de correus es dedicava a lliurar els paquets i a apujar les banderetes de totes les bústies del barri. Menys la de la casa del carrer Descrafteig, perquè no hi havia dia que el Mike no aparegués per sorpresa i el fes fora d'allà a còpia de grunyits i queixalades.

No obstant, el carter era sobretot un professional i el seu deure era complir amb els lliuraments diaris. Així que, com cada jornada, es va armar de coratge i va entrar al jardí. Aquest cop no se sentia ni un petit soroll ni es percebia cap moviment estrany al voltant.

De cop i volta, una ombra va creuar per darrere. El carter es va girar espantat, però allà no hi havia ningú. Segurament s'ho devia haver imaginat, així que va continuar avançant cap a la seva meta. Ja gairebé hi era... Només li quedaven dues passes per arribar a la bústia quan l'ombra va creuar veloçment davant seu. S'ho havia tornat a imaginar? Estava tremolant de por, però com que la bústia era tan a prop... Aterrit, va allargar el braç amb el paquet a la mà quan... BUM! Del no-res va aparèixer el Mike, que, fet una fera, va caure a sobre del carter bordant, grunyint i queixalant-li els pantalons com fa qualsevol bon gos guardià quan un estrany entra a casa seva. El pobre noi va aconseguir desfer-se del seu pitjor malson com va poder i va sortir d'allà cames ajudeu-me.

Ja a l'exterior, el Mike va observar els veïns de Ciudad Cubo que passejaven feliços amb les seves mascotes. Alguns tenien gossets; d'altres, gatets; un, un lloro de colors, i, fins i tot el Timba, el millor amic del Trolli, tenia un fidel amic de companyia: una vella tortuga. S'ho passaven pipa junts! A més, la tortuga era tan lenta que el

Timba podia fer una becaina al banc mentre la passejava amb una corretja. Semblaven fets l'un per l'altre.

Aquesta estampa va ser com una revelació per al Mike: havia aconseguit arribar a la reflexió definitiva.

—Mike, t'ho he repetit un milió de vegades —el va renyar el Trolli quan va aconseguir atrapar-lo—. Si sempre espantes el carter, no m'arribaran mai les coses. Encara estic esperant la llenya per a la llar de foc i som a l'estiu!

—Trolli, ja he reflexionat sobre tot el que ha passat —el va tallar el Mike sense prestar-li gens d'atenció.

—De debò? —va dir el Trolli, desconcertat.

—Perquè em porti millor..., el que necessito és... tenir un gos.

El seu amic es va quedar petrificat davant d'aquella reflexió sense sentit.

—Et refereixes a tenir un gos de..., o sigui, parles de buscar una xicoteta i...? —va respondre el Trolli, ruboritzat.

—No, de mascota —el va tranquil·litzar el Mike.

—Mike, et recordo que TU ETS LA MASCOTA.

—Ah, així que tots podeu tenir una mascota menys jo... Tothom en té una. Tu em tens a mi. Fins i tot el Timba té l'Antònia! Mira que feliç que és amb la seva tortuga.

—Una tortuga? De debò? I per què té una tortuga, el Timba?

No gaire lluny, el Timba roncava en un banc mentre l'Antònia es menjava la gespa del parc.

—Estàs tot el dia treballant, Trolli... M'avorreixo molt...

—No et puc comprar una mascota, Mike. Se'm multiplicarien els problemes —va protestar el Trolli.

—Què dius? Tindrem el doble de diversió! I com que jugaré amb la meva mascota, no et molestaré i podràs treballar tranquil.

—Però que no veus que tenir un gos comporta molta responsabilitat? —va dir el Trollino, molt seriós.

—Jo soc superresponsable!

—Sí, és clar... I qui l'educarà? I el banyarà, i l'alimentarà... —El Trolli anava enumerant les tasques amb els dits.

—Jo! Jo ho faré tot! Que sí, que sí! Jo l'educaré, jo el banyaré... i... —El Mike també enumerava amb els dits—. A més, et prometo que es menjarà tot el pinso!

—Es menjarà tot el pinso? —El Trollino es va quedar pensatiu.

—Sí. Tot, tot i tot!

—La veritat és que està a punt de caducar. Seria una llàstima haver-lo de llençar a les escombraries... —Després d'un llarg silenci, el Trolli va tornar a parlar—: Promets portar-te bé?

—HO PROMETO! HO PROMETO! HO PROMETO! —El Mike no parava de fer saltirons dels nervis.

—Enteeeesos, viiiinga, anem a la botiga d'animals... —El Trollino ja estava tip d'escoltar aquell pesat i es va posar en marxa.

—*Tatimu!*

El Mike no s'hi va poder resistir i va abraçar el seu amo, pletòric d'alegria.